

(ΑΓΓΕΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 496

ΕΤΟΣ ΚΑ'

1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1966 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΠΕΡΙ ΘΕΙΑΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

«ὦ βῆθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ! ὡς ἀνεξερευνήτα τὰ κρίματα αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ!»

Εἰς τοιαύτας ἐκφράσεις θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως καταλήγει πᾶς ὁ βουλόμενος νὰ ἐρευνήσῃ φιλοσοφικῶς καὶ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὸ νόημα καὶ τὸ ἔργον τῆς Θείας Προνοίας.

«Πρόνοια Θεοῦ ἐστὶν ἡ πρὸς τὰ ὄντα γενομένη ἐπιμέλεια». Οὕτω παρέχουσι τὸν ὀρισμὸν τῆς Θείας Προνοίας οἱ ἅγιοι Πατέρες.

Θεία Πρόνοια! Κάτι τὸ ἀσύλληπτον, τὸ ὑπερφυσικόν, τὸ ὑπὲρ νόησιν! Κάτι τὸ μεγαλειῶδες, τὸ ὑπερούσιον, τὸ ἀνέφικτον!

Καὶ ὁ φιλοσοφώτερος νοῦς καὶ ἡ ὑψητεστετέρα διάνοια ἀδυνατοῦσι νὰ συλλάβωσι τὸ ΕΡΓΟΝ τῆς Θείας Προνοίας ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἐκτάσει καὶ ταῖς λεπτομερείαις, διότι κατὰ τὸν σοφόν: «ἡ τυφλότης τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας οὐ δύναται γινῶναι τοὺς ὅρους τῆς Θείας Προνοίας».

Ἄς ἀφήσωμεν τώρα τὸν ἀσθενῆ καὶ εὐόλισθον πρὸς τὴν ἁμαρτίαν νοῦν ἡμῶν νὰ φιλοσοφήσῃ ὀλίγον ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς Θείας Προνοίας. «Αὐτὸς εἶπε καὶ ἐγεννήθησαν· αὐτὸς ἐνετείλατο καὶ ἐκτίσθησαν».

Ποῖος δύναται νὰ ἀρνηθῇ, πῶς ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, ὁ οὐρανός, ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, οἱ ἀστέρες, τὰ ὄρη καὶ οἱ ποταμοί, οἱ ὠκεανοὶ καὶ αἱ θάλασσαι δὲν εἶναι ἔργα τῶν δακτύλων τῆς Θείας Προνοίας;

Ποῖος ἔμπορεῖ νὰ προβάλῃ τὴν γνώμην, πῶς τὸ σύμπαν ἐδημιουργήθη ἄνευ Δημιουργοῦ; ἢ ποῖος ἔχει τὴν ἀναιδῆ τόλμην νὰ εἴπῃ, ὅτι ὁ Δημιουργὸς τοῦ σύμπαντος δὲν προνοεῖ δι' αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν;

Ἐὰν μία πτωχικὴ καλύβη ἀδυνατῇ νὰ σταθῇ χωρὶς προνοήσιν, πόσῳ μᾶλλον τὸ σύμπαν ἤθελεν ἀπομείνει ἀδιάφθορον ἄνευ προμηθείας καὶ προνοίας; «ἐὰν λείψῃ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπὸ τὸ παραμικρότερον στοιχεῖον τῆς φύσεως, αὐτὸ εἰς τὸ μὴ ὂν θὰ ἀπέλθῃ», φιλοσοφοῦσι οἱ μεγάλοι νόες.

«Οὐδὲν ἀπρονόητον οὐδὲ ἡμελημένον παρὰ τῷ Θεῷ· πάντα σκοπεύει ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμός· πᾶσι παρέστι σκορπιζων ἐκάστω τὴν σωτηρίαν. Πολλάκις γοῦν καὶ ἐν τοῖς μικροτάτοις ἡ σοφία αὐτοῦ καὶ ἡ πρόνοια διαφαίνεται», διατείνεται ὁ θεῖος νοῦς τῆς Καισαρείας, Βασίλειος.

Τὸ ἔργον τῆς Θείας Προνοίας ἐκδηλοῦ-

ται προφανώς εις τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος ἐν τε τῷ συνόλῳ τῆς καὶ ἐνὶ ἐκάστῳ ἀτόμῳ μεμονωμένως.

Πάντα τὰ γεγονότα τὰ τε κοινωνικά καὶ τὰ ἀτομικά εἶναι ἐντεταγμένα εἰς τὰ σχέδια τῆς Θείας Πρόνοιας. Καὶ ἡ παραμικροτέρα λεπτομέρεια καὶ ἐξέλιξις ἐκάστου γεγονότος κατευθύνεται καὶ προσδιορίζεται ἀπὸ τὸν Θεόν.

Πολλάκις ὁ νοῦς ἀπορεῖ ἐπὶ τῇ ἐξελίξει ὠρισμένων γεγονότων. Καὶ ὁμως, ἡ Θεία Πρόνοια ἔχει ἓνα σκοπὸν καὶ ἀποβλέπει εἰς κάτι τὸ ἀνώτερον, ὅταν στρέφῃ τὰ πράγματα πρὸς τὴν κατεύθυνσιν, ἣν βούλεται.

Ὁ νοῦς πρέπει νὰ περιορίζεται εἰς ἀκράδαντον πίστιν πρὸς τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν, καθότι ὑπάρχουσι νόμοι τῆς Θείας Προνοίας, οἵτινες διέπουν τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἀτόμων.

Ἄς μὴ διαφεύγῃ τὴν προσοχὴν ἡμῶν, ὅτι ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἐκτείνεται μέχρι τοῦ μικροτέρου κογυχυλίου.

«Οὐδὲν διαφεύγει τὸ Θεῖον, τοῦτο γινώσκειν σε δεῖ· αὐτὸς ἔσθ' ἡμῶν ἐπόπτης· λδυνατεῖδ' οὐδὲν Θεῷ», λέγει τὸ σοφὸν λόγιον τοῦ Ἐπιχάρμου.

Ἐὰν ὁ ἀνθρώπος μελετήσῃ τὰς διαφορὰς καμπὰς τῆς ζωῆς του, θὰ ἴδῃ, ὅτι ὅλη ἡ σειρὰ τῶν γεγονότων τοῦ βίου του εἶναι ἐν δεῖγμα τῆς συνεχοῦς εὐεργετικῆς προνοίας τοῦ Θεοῦ ἐπ' αὐτόν. Διὰ τῆς ἐρεῦνης του ταύτης θὰ διαπιστώσῃ, ὅτι πολλάκις ὁ Θεὸς τὸν διέσωσε ἐκ πολλῶν κινδύνων καὶ χαλεπῶν περιστάσεων, τὸν παρεμύθησε καὶ ἐπαρηγόρησεν ἐν στιγμαῖς ψυχικῆς καταθλίψεως καὶ ὀδύνης, διὰ παντοδαπῶν καὶ ποικίλων μέσων τὸν ἐκάλεσεν εἰς μετάνοιαν ἐν ταῖς ὥραις τῆς πτώσεως καὶ τὸν ἔφερεν εἰς συνάισθησιν τῆς ἀμαρτωλοῦ του καταστάσεως.

Ἄν θελήσωμεν τώρα νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὸ μέγα καὶ ἀνεπανάληπτον γεγονός τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, θὰ μείνωμεν πραγματικῶς ἀναυδοί, ἔμβοβοι καὶ τρέμοντες πρὸ τοῦ ἔργου τῆς Θείας Προνοίας τῆς τὰ πάντα πανσόφως διοικήσεως πρὸς τὴν ὠφέλειαν τοῦ πλάσματος. Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ δημιουργία τῆς κολάσεως, ἥς ἡ σκέψις μᾶς ἐμβάλλει φόβον εἰς τὰς καρδίας καὶ οὕτω ἐτοιμάζει στεφάνων ὑπόθεσιν, μαρτυρεῖ ἀναντιρρήτως ἐν μέρος τοῦ ἔργου τῆς Θείας Προνοίας, ἥτις **«πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ**

εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν».

Προνοεῖ λοιπὸν ὁ Θεὸς διὰ τὸν ἀνθρώπον, προνοεῖ παντοιοτρόπως δι' αὐτόν.

Οὐδεμία ὥς ἐκ τούτου μέριμνα, οὐδεμία ἀνήσυχος καὶ βασανιστικὴ φροντίς δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐμβάλλῃ εἰς ἀμφιβολίας καὶ δισταγμούς.

Ὅταν μελετῶμεν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς φύσεως, εἰς τὸ σχολεῖον τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Θείας Οἰκονομίας, θὰ πρέπη νὰ διδασκώμεθα τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς, τὴν ἐμπιστοσύνην τὴν μὴ ἔχουσαν ὅρια καὶ ἐπιφυλάξεις **«Εἰ περὶ τὰ εὐτελῆ καὶ οὐδενὸς ἄξια λόγου καὶ τὴν τυχεῦσαν παρεχόμενα χρεῖαν τσαύτην πρόνοιαν ἐπεδείξατο ὁ Θεός, πῶς σε προήσεται τὸ πάντων ἀναγκαιότατον ζῶον;»** λέγει ὁ χρυσορῆμων Ἰωάννης.

Ὁ μεριμνῶν καταλήγει εἰς τὴν ἀποθάρρυνσιν, τὴν μελαγχολίαν, τὴν ἀπαισιοδοξίαν, ἐνῶ ὁ ἐπιρρίπτων ἐπὶ Κύριον τὴν μέριμνάν του καὶ ἀρκοῦμενος εἰς τὰ ὀλίγα εἶναι εὐτυχὴς καὶ οὐδέποτε νέφη ἀπελπισίας καὶ πεσσιμισμού καλύπτουν τὸν ὀρίζοντα τῆς ζωῆς του. Μὲ ὅλα αὐτὰ δὲν θέλομεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ χριστιανὸς δὲν πρέπει νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ κοπιᾷ, ἀλλὰ θέλομεν νὰ τονίσωμεν τὸ ἐπιζήμιον τῆς ὑπερβολικῆς μερίμνης καὶ τῆς ἐλλείψεως μεγάλης ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλως τε, ὡς διδάσκει καὶ ὁ ἱ. Χρυσόστομος: **«οὐχὶ ἡ ἡμετέρα σπουδὴ, ἀλλ' ἡ τοῦ Θεοῦ πρόνοια, καὶ ἐν οἷς δοκούμεν ἐνεργεῖν, τὸ πᾶν ἀνύει».**

Ἄς ζητῶμεν λοιπὸν τὰ ἐπουράνια. Ἄς στρέψωμεν πρωτίστως τὴν προσοχὴν ἡμῶν εἰς τὴν ἀποθησαύρισιν τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν.

«Οὐ γὰρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητούμεν».

Ἄς ἔχωμεν τὴν σκέψιν, ὅτι καθημερινῶς ἀπολαύομεν τῆς κηδεμονίας τῆς Θείας Προνοίας, ὅτι ὑπ' αὐτῆς ἐνισχυόμεθα καὶ ἐν αὐτῇ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν καὶ ἄς ζητῶμεν πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν Δικαιοσύνην αὐτοῦ μετὰ τὴν βεβαιότητα, ὅτι πάντα τὰ **«οὐράνια καὶ ἐπίγεια ἀγαθὰ προστεθήσεται ἡμῖν».**

Ῥφέλιμοι στοχασμοί

Εἰς ἔχθραν ἤλθες ; Γρήγορα τὴν ἔχθραν διάλυσον. Καθόσον ἀναβάλλεις δυσκολωτέρα θέλει ἐπέλθῃ ἡ συνδιαλλαγή. Εἶδες τί γίνεται, ὅταν τὰ κόκκαλα τοῦ σώματός μας ἐκφύγουν ἀπὸ τὸν τόπον των ; Ἐὰν μὲν ἀμέσως τὰ ἐπαναφέρῃ ὁ ἱατρὸς εἰς τὴν φυσικὴν τὴν θέσιν, χωρὶς πολὺν κόπον ἐπανέρχονται εἰς αὐτὴν ἔαν ὅμως πολὺν καιρὸν μείνωσιν ἐκτοπισμένα, δυσκόλως ἔρχονται πάλιν εἰς τὸν ἰδικὸν τὸν τόπον καὶ ἀφοῦ δὲ ἐπανέλθωσι πολλαὶ χρειάζονται ἡμέραι διὰ νὰ συναρμοσθῶσι μὲ ἀκρίβειαν καὶ στερεωθῶσι καὶ μείνωσι.

Τὸ ἴδιον λοιπὸν συμβαίνει καὶ εἰς ἡμᾶς ἂν μὲν ἀμέσως μὲ τοὺς ἔχθρους μας φιλιωθῶμεν καὶ εὐκολος εἶναι ἡ τοιαύτη συμφιλίωσις, καὶ δὲν χρειάζονται πολλοὶ ἀγῶνες, ὥστε νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἀρχαίαν φιλίαν. Ἐὰν δὲ πολὺς παρεμπέσῃ καιρὸς, τυφλοὶ ὡς νὰ γινώμεθα ἀπὸ τὴν ἔχθραν, κοκκινίζομεν, ἐντρεπόμεθα, καὶ ἄλλων τὴν ἀνάγκην λαμβάνομεν, ὅπως μεσιτεύσωσιν εἰς τὴν συνδιαλλαγὴν, ἢ ὅπως καὶ μετὰ ταύτην εὐκολύνωσι διὰ τῆς παρουσίας των τὴν θέσιν μας ἀπέναντι τῶν τέως ἔχθρῶν, ἥδη δὲ πάλιν φίλων, ἕως οὗ ἡμπορέσωμεν νὰ ἀναλάβωμεν ὅλον τὸ πρότερον θάρρος. Ταῦτα λοιπὸν ὅλα γνωρίζοντες, πρὸ πάντων μὲν ἅς προσπαθῶμεν πρὸς κανένα νὰ μὴ ἐρχώμεθα εἰς δυσαρρεσκείας. Ἐὰν δὲ καὶ δυσαρρεστηθῶμεν, τὴν ἰδίαν ἅς φιλιωνώμεθα ἡμέραν. Διότι ἂν ἡ ἔχθρα μας φθάσῃ εἰς δευτέραν ἡμέραν καὶ τρίτην γρήγορα ἡ τρίτη θὰ γίνῃ τετάρτη καὶ ἡ τετάρτη πέμπτη, καὶ αὐτὴ πάλιν πολὺ περισσοτέρας ἡμέρας θὰ φέρῃ εἰς ἡμᾶς ψυχρότητας καὶ ἔχθρας. Διότι ὅσον ἀναβάλλομεν, τόσον περισσότερον εἰς συνδιαλλαγὴν νὰ ἔλθωμεν δυσκολευόμεθα καὶ ἐντρεπόμεθα. Ἀλλ' εἶναι ἀληθῶς ἐντροπὴ τὸ νὰ προσέλθῃ τις φιλίαν φέρων εἰς τὸν ἔχθρὸν του, ἔστω καὶ ἂν ὁ ἔχθρὸς του εἶναι ὁ ἀδικήσας, αὐτὸς δέ, ὁ προσερχόμενος πρὸς συμφιλίωσιν εἶναι ὁ ἀδικηθεὶς ; Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἔπαινος, τοῦτο στέφανος, τοῦτο ἐγκώμιον, τοῦτο κέρδος εἶναι καὶ θεσσαυρὸς ἀγαθῶν μυρίων· διότι καὶ αὐτὸς ὁ ἔχθρὸς, μὲ τοιαύτην προαίρεσιν ἐρχόμενον, εὐχαρίστως θὰ σὲ δεχθῇ, καὶ ὅλοι ὅσοι παρόντες θὰ εἶναι ἢ θὰ ἀκούσωσι, θέλουσι σὲ ἐπαινέσει, καὶ ἂν δὲ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐκτιμῇσωσι τὴν πρᾶξιν, ἀλλ' ὁ Θεὸς βεβαίως θὰ σὲ στεφανώσῃ.

ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Διόλου δὲν διαφέρουσιν ἀπὸ σκιᾶς καὶ ὄνειρα αἱ παράνομοι τοῦ βίου ἡδοναί. Διότι πρὶν ἢ ἀκόμη τελεσθῇ ἡ ἁμαρτία, σβύνει ἡ ἡδονή· ἀλλ' ἡ διὰ τὴν ἁμαρτίαν τιμωρία τέλος δὲν ἔχει. Καὶ ἡ μὲν εὐχαρίστησις ὀλίγον διήρκεσε καιρὸν ἡ δὲ λύπη θὰ εἶναι αἰωνία. Ποῖον ἀπὸ τὰ τοῦ κόσμου εἶναι βέλβαιοι ; Εἰπέ μοι. Εἶναι τάχα ὁ πλοῦτος, ὅστις πάλαι εἰς μίαν ἡμέραν ἠφανίσθη ἀπὸ τῆς χεῖρας τοῦ κατόχου του ; Ἀλλ' εἶναι τάχα ἡ δόξα, ἡ ὁποία πτηνοῦ ἐλαφροτέρα πετᾷ καὶ φεύγει, πρὶν ἢ ἀκόμη ἔλθῃ ; Τίποτε πολυτιμότερον δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν ψυχὴν. Καὶ οὐδὲ οἱ πλέον μορφοὶ ἀγνοοῦσι τοῦ-

το. Διότι «τῆς ψυχῆς τίποτε δὲν εἶναι ἀντάξιον», εἶπον καὶ ἄνδρες, οἵτινες τὸν ἀληθινὸν δὲν ἐλάτρευον Θεόν. Ἐξεύρω ὅτι πολὺ ἀδύνατοι ἐγίναμεν διὰ τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ πονηροῦ· ἠξεύρω, ὅτι αἱ φλόγες μᾶς περιζώνουσι τῆς ἡδονῆς· ἀλλ' ἔαν πρὸς τὸν ἔχθρὸν εἰπώμεν, ὅτι εἰς τὰς ἡδονάς σου δὲν θέλομεν νὰ προσφέρωμεν λατρείαν, οὐδὲ νὰ προσκυνῶμεν εἰς αὐτάς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ὅλα ἐκπηγάζουσι τὰ κακά, καὶ ἂν πρὸς τὰ ἄνω τείνωμεν τὸ ὄμμα, τὴν θείαν βοήθειαν ζητοῦντες, ὁ Σωτὴρ θὰ διασκεδάσῃ τὴν φλόγα, ἥτις μᾶς καίει, καὶ ἐν μέσῳ καμίνου θὰ ἀποστείλῃ πνεῦμα δρόσου, ὥστε μήτε τοὺς λογισμοὺς καὶ τὴν συνειδήσιν μας νὰ ἐγγίσῃ τὸ πῦρ. Μόνον ἅς προσέχωμεν μήπως ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τὸν ἑαυτὸν μας κατακαύσωμεν. Διότι καὶ πόλεις καλῶς ὠχυρωμένας ὅπλα μὲν πολλάκις καὶ μηχανήματα τῶν πολιορκητῶν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κυριεύσωσι, προδοσία δὲ ἐνὸς ἢ δύο τῶν εἰς αὐτάς κατοικούντων πολιτῶν χωρὶς κόπον παρέδωκεν εἰς τοὺς ἔχθρους. Καὶ ἐναντίον ἡμῶν, ἔαν κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐσωτερικοὺς λογισμοὺς δὲν μᾶς προδώσῃ, ματαίως θὰ φέρῃ καὶ θὰ στήσῃ ὅλα τὰ μηχανήματά του ὁ ἔξωθεν ἔχθρὸς.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΟΦΙΑΝ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ὁ μακάριος Παῦλος τῆς ἀνθρωπίνης προθυμίας τὴν δύναμιν δεικνύων, καὶ ὅτι ἕως αὐτὸν τὸν οὐρανὸν νὰ πετάσωμεν δυνάμεθα, ἀφήσας ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους καὶ τὰς ἄλλας δυνάμεις, ἄλλοτε μὲν διὰ τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ μόνου παρακινεῖ νὰ γείνωσιν οἱ πρὸς οὐς γράφει μνηταὶ τοῦ Χριστοῦ, λέγων. Μνηταὶ μου γίνεσθε, καθὼς καὶ ἐγὼ τοῦ Χριστοῦ - ἄλλοτε δέ, καὶ χωρὶς τὸν ἑαυτὸν του, πρὸς αὐτὸν τὸν Θεὸν τοὺς ἀναδιδάξει λέγων. Γίνεσθε λοιπὸν μνηταὶ τοῦ Θεοῦ, ὡς τέκνα αὐτοῦ ἀγαπητά. Ἐπειτα, δεικνύων ὅτι κανὲν δὲν πραγματοποιεῖ τόσον τὴν μίμησιν ταύτην, ὅσον τὸ νὰ ζῇ τις κοινωνικῶς καὶ νὰ ἀποδλέψῃ ἐν τοῖς ἔργοις του πρὸς τὸ χρήσιμον εἰς πάντα ἄνθρωπον, ἐπέφερε· περιπατεῖτε μὲ ἀγάπην. Διὰ τοῦτο, ἀφοῦ εἶπε, Μνηταὶ μου γίνεσθε, περὶ ἀγάπης ἀμέσως ὁμιλεῖ, δεικνύων, ὅτι αὕτη πρὸ πάντων ἡ ἀρετὴ μᾶς κάμνει νὰ εἴμεθα πλησίον τοῦ Θεοῦ· διότι αἱ ἄλλαι θεοθαίως κατώτεραι ἀπὸ ταύτην εἶναι, καὶ περὶ τοὺς ἀνθρώπους ὅλα περιστρέφονται· ὡς π.χ. ἡ ἐναντίον κακῆς ἐπιθυμίας μάχη, ἡ κατὰ τῆς κοιλιοδουλείας πόλεμος, ἡ κατὰ τῆς φιλαργυρίας ἀντιπαράταξις, ἡ ἐναντίον τοῦ θυμοῦ πάλη· τὸ δὲ ἀγαπᾶν, τοῦτο κοινὸν εἶναι καὶ εἰς ἡμᾶς, καὶ εἰς τὸν Θεόν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς ἔλεγεν. Εὐχεσθε ὑπὲρ ἐκείνων, οἵτινες σᾶς ἐλάνθουσι, διὰ νὰ γίνητε ὅμοιοι πρὸς τὸν Πατέρα σας τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Τοῦτο λοιπὸν καὶ ὁ Παῦλος γνωρίζων, ὅτι κατακορύφωμα εἶναι τῶν ἀρετῶν, μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν εἰς τὸν βίον του ἐπέδειξεν αὐτό. Κανεὶς τῷ ὄντι δὲν ἠγάπησε τόσον ἔχθρους, κανεὶς δὲν εὐεργέτησε τόσον τοὺς ἐπιβουλευομένους αὐτόν, κανεὶς δὲν ἔπαθε τόσα χάριν ἀνθρώπων, οἵτινες τὸν ἐλύπησαν· διότι οὐδὲ ἀπέθλεπεν εἰς ὅσα ἔπασχεν, ἀλλ' ὑπ' ὄψιν του εἶχε τῆς φύσεως τὴν κοινότητα, καὶ ὅσοι θηριωδέστεροι ἐγίνοντο, τόσῳ περισσότερον ὠκτερε τὴν μαρίαν των. Καὶ ὅπως ᾔθελε

“Ευταυτοὶ Εἰσφοραὶ

Μέσῳ τῆς Δ/δος Ἑλευθερίας Λούβαρη

Τρίγκα Παναγιώτα	15
Γαλάτη Σταυρούλα	10
Λασά Ἀνία	100
Ἀνώνυμος	20
Ὀρεινοῦ Ἀθηνᾶ	50
Σοφία	300
Προσινικλῆς Ἰωάν.	100
Ἀνώνυμος	100
»	100
»	100
Πίτσιος Ἐπαμ.	500
Παρασκευᾶ Αἰκατερίνη	50
Παπαγεωργίου Εὐγεν.	100
Τζανοπούλου Ἀγγελ.	50
Τζικᾶκη Ἀθαν.	10
Παπαστόφας Γ.	500
Λάγδα Ἀγγ.	50
Κεφαλᾶς Χρήστος	20
Κανακάρη Ἀννα	50
Παπαγεωργίου Μιχ.	50
Παπαγεωργίου Ἀθαν.	50
Παπαγεωργίου Πέτρος	50
Παπαμαρκᾶκη Μαρία	100
Κωστοπούλου Μαρία	20
Ἀνώνυμος	100
Ζᾶκα Δήμητρα	50
Ἀνώνυμος	50
Γκούφα Καρολίνα	50
Ἀνώνυμος	50
Λαγδά Ἀγγελική	20
Γιαννακοπούλου Καλ.	30
Κοκορέλη Ἑλένη	100
Ἀνώνυμος	100
Τσιρώνη Νίκη	50
Βητζιλαίου Κατίνα	100
Τσακτάνη Ζαφειλία	100
Παπαγεωργίου Χρυσ.	50
Μάνεση Μαρία	50
Πετρούτσου Ἑλένη	50
Μάνεση Γεωργία	50
Ἀνώνυμος	50
»	50

3.595

διατεθῇ πατήρ τις πρὸς υἱὸν αὐτοῦ ἀπὸ παραφροσύνης κατεχόμενον, (ὥσθ δηλαδὴ ἂν ὑβρίζηται καὶ βαρέως ἀπὸ τὸν πάσχοντα λακτίζηται, τόσῳ περισσότερον τὸν συμπαθεῖ καὶ εἰς δάκρυα κινεῖται), τοιοῦτοτρόπως καὶ ἐκεῖνος, ἀποδίδων τὴν νόσον ἐκείνων, οἵτινες ταῦτα εἰς αὐτὸν ἐπέφερον, εἰς ὑπερβάλλουσαν ἐπ' αὐτῶν ἐπιρροὴν τῶν δαιμόνων, διηγείρετο εἰς περισσοτέραν περὶ αὐτῶν φροντίδα.

(Ἐκ τῆς Γ'. Ὁμιλίας εἰς τὸν Ἅγιον Ἀπόστολον Παῦλον, τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου).

Μέσῳ τῆς Δ/δος Κλαίρης Μαραγκοῦ

Μαραγκοῦ Δημητρία	100
Προπτάκης Ἰωάννης	50
Ἀ)φοὶ Ἰωσιφίδη	50
Οἰκονόμου Ραδειλῆς	50
Χουτόπουλος	100
Καπανίδης Κων)νος	10
Ἀ)φοὶ Σμυρνοῦδη	10
Γκαδῆμας Χρήστος	20
Βούτσας Γεώργιος	10
Σούλη Μαρία	5
Πατρικάκου Ἑλευθερία	10
Θεο)ωρίδου Παρασκευή	10
Ταγκουλᾶκης Ἐμ.	10
Κόντου Σταυρούλα	10
Πέξης Στυλιανὸς	20
Παπαδοπούλου Ἀσπ.	10
Γεωργᾶ Φωτεινὴ	50
Γεωργιάδου	10
Σπινιόλου Αἰκατερ.	10
Λεοντιάδης Ἰωσήφ	20
Εὐάγγελος	20
Τρέχα Εἰρήνη	10
Κριλῆς Χαράλαμπος	20
Δημητρεῖου Κων)νος	10
Γκοφῆση Σοφία	10
Παραδείση Ἀθηνᾶ	5
Ντεβελέκας Νικ.	5
Λεμπέσης Ἀπόστολος	5
Ἀ νάρδος Παναγ.	50
Πετρούρογλου Γεώργιος	5
Μπακουδάκης Ἐμμ.	5
Παγώνης Δημ.	10
Γιαννοῦκαρη Σταῦρος	10
Γαρουφᾶλου Στυλ.	5
Εὐσταθιανὸς Γ.	20
Λεσθενέας Δημ.	10
Ἀνώνυμος	20
Παυλίδης Δημ.	5
Μαραγκοῦ Κλαίρη	5
Μανάος Νικ.	5
Δοῦκα Ἀσημίνα	5
Φλουράκη Αἴτσα	5
Συμεὼν Ἀντώνιος	5
Βελέσης Ἀντώνιος	5
Μηροῦσος Ἥλιος	5
Πικραμένου Αἰκατερίνη	10
Φισφή Εἰρήνη	30
Κούκουρα Μαρία	10
Παναγ Ὀτοπούλου Ἀνθή	10

885

Σύνολον

4.480

Προηγούμενα καταθέσεις

40 331

44 811

Συέψεις ἐπὶ τῆς μοναστιυῆς βιοτῆς

Ἡ μακαριότης τῶν μυστικῶν ἐν τῇ ἐνώσει μετὰ τοῦ Θεοῦ.

Μέρος 20όν

Οὐδεμία ἐφήμερος ἀπόλαυσις ἢ χαρὰ τοῦ ταλαιπώρου καὶ ἐπιμόχθου παρόντος βίου δύναται νὰ πληρώσῃ τὰ ἀπύθμενα βάθη τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ νὰ τῆς χαρίσῃ τὴν σταθεράν, μόνιμον καὶ πραγματικὴν εὐτυχίαν. Ὁ ἀνθρώπινος βίος ἀποτελεῖ μίαν ἀδιάκοπον ἐναλλαγὴν χαρᾶς καὶ λύπης. Συχνάκις τὸ ἐσπέρας πενθεῖ καὶ κλαίει τις, τὴν δὲ πρωΐαν χαίρει καὶ ἀγάλλεται.

Μόνον ὁ «μυστικὸς», «ὁ ἐν Χριστῷ ζῶν καὶ ἀναπνέων» ἀπολαύει διηνεκοῦς μακαριότητος ἐν τῇ μυστικῇ ἐνώσει μετὰ τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἡ ψυχὴ θυθίζεται εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ εὐσεβὴς ψυχὴ, ἡ τὸν Θεὸν διαπύρως ἀγαπῶσα καὶ προσκεκολλημένη διαπαντός εἰς Αὐτόν, αἰρεται ὑπεράνω τοῦ κόσμου ἀκούει τὴν ἁρμονίαν τῶν οὐρανίων σφαιρῶν ὑπερχόσμος ἡδονὴ τὴν γοητεύει.

«Ἡ ἐλπίς ἡ νύχτις ἡ πάντα νοσὺν ὑπέρ ἐχούσα» κατὰ Παῦλον, κυριεύει κυριολεκτικῶς ταύτην.

Ὁ «θεῖος ἔρω» ἀναπτεροῖ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ἀναθιβάξει αἰθερίως εἰς τὰ ὑπερουράνια σκηνώματα, ἐνθα καθορᾷ τὸ «ἀμήχανον κάλλος» τοῦ γλυκυτάτου Νυμφίου τῆς, Χριστοῦ.

Μόνον ἡ «ἐν Χριστῷ μυστικὴ ζωὴ» ἐνώγει τὸν ἀνθρώπον μετὰ τοῦ Οὐρανοῦ κόσμου καὶ τὸν καθιστᾷ μακάριον καὶ πανευδαίμονα καὶ εἰς ταῦτας ἀκόμη τὰς χαλεπὰς περιστάσεις τοῦ βίου.

Ὁ ἅγ. ἀπόστολος Παῦλος, ὁ γνησιώτερος ἐκπρόσωπος τοῦ χριστιανικοῦ μυστικισμοῦ, ὁ ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἀγαπήσας τὸν Χριστὸν καὶ αἰσθανθεὶς ἐν ἑαυτῷ τὴν οὐρανίαν μακαριότητα ἐν τῇ ἐνώσει μετὰ τοῦ Χριστοῦ,

ἔλεγεν πολλάκις: «Χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου ὑπὲρ Χριστοῦ».

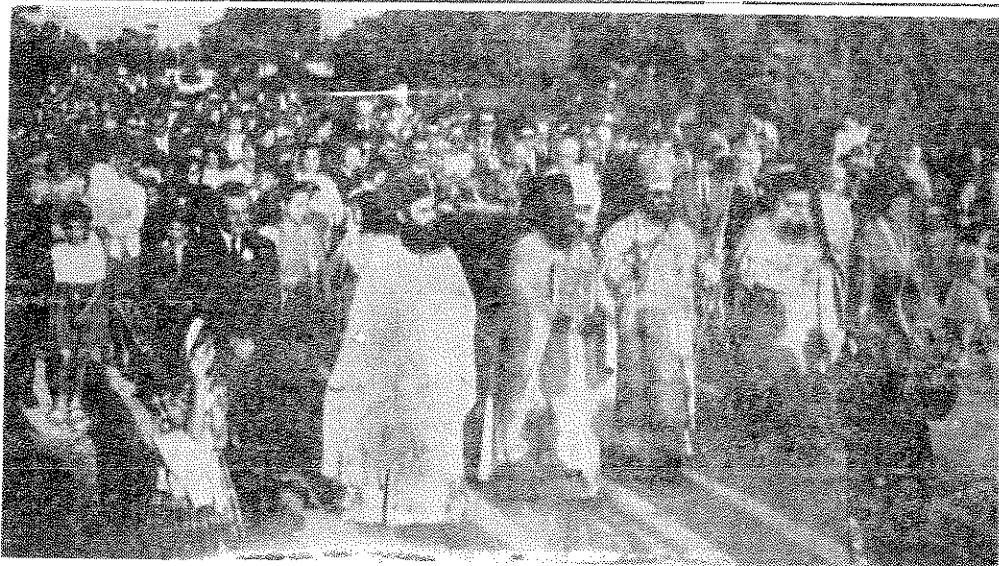
Ἐὰν ὁ θεωρήμων Παῦλος ἔχαιρεν, εἰς τὰς κακοπαθείας, θλίψεις, στενοχωρίας καὶ περιπετείας τοῦ παρόντος βίου, ὅποιος ὠκεανὸς πνευματικῆς ἀγαλλιᾶσεως καὶ χαρᾶς θὰ ἐπλημμύρει τὴν ψυχὴν του εἰς τὰς ἐπιτυχίας, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν καὶ τοὺς ἄλλους ὑπερφυεῖς πνευματικοὺς ἄθλους τοῦ ὑπὲρ Χριστοῦ!

Ἐξ αὐτοῦ συμπεραίνεται, ὅτι ὁ ἀπ. Παῦλος ἔχων ἐν ἑαυτῷ πάντοτε τὸν Χριστὸν ἐκολύμβᾳ διηνεκῶς εἰς τὰ γαληνιαῖα βάθη τοῦ ὠκεανοῦ τῆς ἀστειρεύτου καὶ ἀνεξαντλήτου πνευματικῆς καὶ ὑπερκοσμίου μακαριότητος.

Ἡ χαρὰ καὶ ἡ μακαριότης ἀποτελοῦν τὸ βασικὸν γνῶρισμα τοῦ μυστικισμοῦ τοῦ ἀπ. Παύλου.

Αὕτη ἐκπηγάζει ἀπὸ τὴν ἄφατον μακαριότητα τῆς μετὰ τοῦ Χριστοῦ κοινωνίας καὶ ἀπὸ τὴν συναίσθησιν, ὅτι οἱ πιστοὶ εἶναι ἐκλεκτοὶ καὶ ἡγαπημένα τέκνα τοῦ Θεοῦ. Ἰδίως ἡ χαρὰ αὕτη ἐκχειλίζει ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ (8, 31 - 39), ἐνθα τὰ ἀλλεπάλληλα ἐρωτήματα ἐκφράζουν τὰ σκιρτήματα τῆς ἀγαλλιώσεως ἀπὸ εὐχαρίστησιν εὐσεβοῦς καρδίας του: «Τί οὐκ ἐροῦμεν πρὸς ταῦτα; εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς κατ' ἡμῶν; ὅς γε, τοῦ ἰδίου υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν, πῶς οὐχὶ καὶ σὺν αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίσεται; τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν Θεοῦ; τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ;».

Εἶναι ἄξιον προσοχῆς, ὅτι καὶ ἐν τῇ φυλακῇ ἀκόμη, ὅχι μόνον δὲν ἀπέλιπεν αὐτὸν ὁ τόνος οὗτος τῆς ἁγίας χαρᾶς, ἀλλὰ κυρίως διὰ τῶν ἐπιστολῶν ἐν τῇ

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τῆς Ἁγίας Τριάδος Κουπονίων. Ὁπισθεν τῶν κληρικῶν διακίβνεται ὁ Δήμαρχος Ζωγράφου κ. Μπέης μετὰ τοῦ Δ. Συμβουλίου του.

φυλακῆς ἐκδηλοῦται αὐτὴ ἀμείωτος καὶ ἐνθουσιώδης.

Ἀπὸ τοὺς παγεροὺς καὶ σκοτεινοὺς θαλάμους τῆς φυλακῆς ὁ δέσμιος τοῦ Χριστοῦ γράφει πρὸς τὰ πνευματικά του τέκνα: «Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε· πάλιν ἐρῶ, χαίρετε» ἢ «εἰ καὶ σπένδομαι ἐπὶ τῇ θυσίᾳ καὶ λειτουργίᾳ τῆς πίστεως ὑμῶν, χαίρω καὶ συγχαίρω πᾶσιν ὑμῖν· τὸ δ' αὐτὸ καὶ ὑμεῖς χαίρετε καὶ συγχαίρετέ μου».

Ὁ χριστοκεντρικὸς μυστικισμὸς τοῦ ἀπ. Παύλου δὲν εἶναι μετέωρον καὶ ἀκαθόριστον συναίσθημα, ἀλλὰ δύναμις ἐνεργός, δι' ἣς θριαμβεῖ κατὰ τὰς πολυμόχθους περιόδους τοῦ ἀνὰ τὸν εἰδωλολατρικὸν κόσμον.

Ἐνίοτε ὁ μυστικισμὸς του διανθίζεται ἀπὸ διθυράμβους καὶ ἐκρήξεις χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν ἐκδηλὸν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ ζωῇ τῶν πιστῶν.

«Τῷ δὲ Θεῷ χάρις, γράφει, τῷ διδόντι ἡμῖν τὸ νίκας διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ὁ ἀπ. Παῦλος μεταχειρίζεται πολλάκις τοιαύτας πλαστικὰς καὶ πλήρεις δυνάμειος φράσεις, ἵνα ἐκφράσῃ διὰ λόγων τὴν ζωσαν κοινωνίαν του μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐντεῦθεν πλημμυρίζουσαν τὴν ψυχὴν του χαράν, ὥστε δι' αὐτῶν διαισθάνεται τις τὴν ὑπερφυσικὴν πνοήν, ἣ ὅποια διαπνέει τὴν ζωὴν του.

Ἐκτὸς τοῦ ἀπ. Παύλου, καὶ πολλοὶ ἄλλοι «μυστικοί» ὥς ὁ Πλάτων, ὁ Πλωτῖνος, ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος, ὁ ἅγ. Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος, ὁ ἅγ. Μάξιμος ὁ ὁμολογητής, ὁ ἅγ. Συμεὼν ὁ Θελόγος καὶ ἄλλοι μυστικοὶ συγγραφεῖς, φιλόσοφοι καὶ ἅγιοι παρουσιάζουν ἐκδήλωσιν καὶ ἐντόνως εἰς τὰ ἔργα τῶν τὴν χαράν τὴν ἐκπηγάζουσαν ἐκ τῆς μυστικῆς ζωῆς καὶ ἰδιαίτατα τῆς «μυστικῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς».

Ἐν τῇ μυστικῇ ζωῇ, ἡ ψυχὴ ἀνυφοῦται πρὸς τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα τῆς ἁγ. Ἱερουσαλὴμ, ἐνοπρίζεται διὰ τῶν νοερῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἐν Οὐρανοῖς ἀνέκφραστον μακαριότητα τῶν Δικαίων, προγεύεται τῆς ἀτέρμιμονος γλυκύτητος τῶν Οὐρανίων ἀγαθῶν καὶ ἀπολαύσεων καὶ ζῇ ἐν συνεχεῖ χαρᾷ μὴ δυναμένη νὰ σκιασθῇ ἢ νὰ ἐλαττωθῇ ἐκ τῶν τοῦ κόσμου ποικίλων καὶ ἀτελειώτων περιπετειῶν καὶ συμφορῶν.

Ἡ χαρὰ αὕτη «καρπὸς τοῦ Ἀγίου Πνεύματος» κατὰ Παῦλον εἶναι ἀνωτέρα πάσης ἄλλης, μὴ δυναμένη κατ' ἐλάχιστον νὰ συγκριθῇ μετὰ τὰς χαρὰς τοῦ κόσμου τούτου, τὰς φευγαλέας καὶ παροδικάς.

Ἄς ἀγαπήσωμεν πάντες οἱ κατὰ Θεὸν ζῶντες τὴν «μυστικὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν», ἥτις συνίσταται εἰς τὴν ἀδιάλειπτον προσευχὴν, τὴν συνεχῇ ἐνατένισιν τοῦ ὑπερβατικοῦ ἰδεώδους, τὴν ὑψωσιν τοῦ νοῦ πρὸς τὸν Θεόν, τὴν παντελεῖα καταφρόνησιν τῶν ἐπιγείων, τὰς ὑψηλὰς ἐφάσεις καὶ ἀνατάσεις τοῦ πνεύματος, τὴν στροφὴν τῶν κεραιῶν τῆς ψυχῆς εἰς τὴν περισχὴν τοῦ Θεοῦ, τὴν παντοτεινὴν ἐκωσιν καὶ ἀδιά-

σπαστον συνάφειαν τῆς ψυχῆς μετὰ τὸν Χριστόν, «τὸ ἀκρότατον ἐφετόν».

Ἄς καταστήσωμεν εἶωμα ἡμῶν τὸ τοῦ Παύλου οὐρανόφθεγκτον ἐκείνο: «ζῶ δὲ σὺκέτι ἐγώ, ζῇ δ' ἐν ἐμοὶ Χριστός», ἵνα προγευθῶμεν ἀπὸ τῆς παρουσίας ζωῆς τῆς Οὐρανίου τερπνότητος καὶ ὑπερκοσμίου μακαριότητος καὶ καταστώμεν ἄξιοι διὰ τὴν κληρονομίαν τῶν ἀφθάρτων ἀγαθῶν ἐκείνων, τὰ ὅποια ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς διὰ τοὺς ἀγαπῶντας Αὐτόν!

ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Μετὰ τὴν προσθήκην ταύτην ὁ αὐτοκράτωρ ἀναχωρεῖ χωρὶς νὰ ἴδῃ τὴν Κασσιανήν, ἣ ὅποια μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ἐκείνου ἐπιστρέφουσα εἰς τὸ κελλίον τῆς λαμβάνει τὸ χειρόγραφον αὐτῆς καὶ ἐκπληκτικὸς βλέπει ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ καὶ εἶχε προσθέσει ὡς συνέχειαν τοῦ ὕμνου αὐτῆς καὶ ἀναγινώσκει τὴν προσθήκην: «ὦ ν ἐν τῷ Παράδεισῳ Εὐὰ τὸ δειλινὸν κρότον τοῖς ὡσὶν ἡχηθεῖσα· τῷ φόβῳ ἐκρύβη».

Ἡ Κασσιανὴ ζητεῖ τὸ νῆμα τῆς συντάξεως καὶ πρὸ παντὸς τὴν ἐννοίαν τί ζητεῖ ἡ Εὐὰ εἰς θέμα ξένον, προκειμένου περὶ γυναικὸς ἀλειψύσης διὰ μύρου τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ. Γνωρίζει ποίος ἔγραψε τὴν προσθήκην καὶ εὐθὺς ἀναμνησχομένη τὴν παλαιὰν ἐκείνην ἱστορίαν «ἐκ γυναικὸς ἐρῶν τὰ φαῦλα», εἰσέρχεται εἰς τὴν ἐννοίαν τοῦ μυστηρίου τῆς προσθήκης. Παρὰ τὸ ὑποσημαινόμενον ὅμως τῆς προσθήκης, παρὰ τὸν πειρακτικὸν σκοπὸν τοῦ αὐτοκράτορος διὰ τῆς προσθήκης ταύτης ὑπαινισσομένου τὴν Κασσιανὴν νὰ ἀναφέρῃ τὴν Εὐὰν ὅλως ἀνακολούθως ὡς πρὸς τὴν φυσικὴν συνέχειαν καὶ τὴν ὁμαλὴν σειρὰν τῆς συντάξεως τοῦ ὕμνου, ἡ Κασσιανὴ ἀφῆκε τὴν προσθήκην εἰς τὸ κείμενον τοῦ ὕμνου ἄθικτον καὶ ἐσυνέχισε προχωρήσασα εἰς τὸν ἐπίλογον αὐτοῦ: «Ἀμαρτιῶν μου τὰ πλήθη καὶ κριμάτων σου ἀβύσσους κ.τ.λ.».

Ἡ Κασσιανὴ μᾶς εἶπε ἄγνωστον πόσον ἔζησε. Πάντως ἠξιώθη τέλους μακαριστοῦ, μολοντί ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐκηρύχθη ἅγια καὶ δὲν ἐξιμνείται δι' Ἀκολουθίας Ἱερᾶς εἰς ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ δόξα αὐτῆς μνήμη ὑπενθυμίζει τὴν θεάρεστον αὐτῆς πολιτείαν. Οὐχ ἦττον ὅμως ἡ χριστιανικὴ συνείδησις διατηρεῖ ἀληστον καὶ ἱερὰν τὴν μνήμην τῆς Κασσιανῆς διὰ καὶ εὐρηγται πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἱερὰι εἰκόνες αὐτῆς. Τὰ δὲ γυναικεῖα μοναχικὰ τάγματα μετὰ τὸ ὄνομα Κασσιανὴ μετονομάζουσι πολλὰς ἀσπαζομένας τὸ μέγα τῆς μοναχικῆς πολιτείας ἀγγελικὸν σχῆμα.

Δυστυχῶς ὅμως μυθιστοριογράφοι τινές, ἀργυρολογίας ἐνεκεν, τὴν ἱερὰν μνήμην τῆς Κασσιανῆς ἐρύπανον μετὰ πλείστας ὅσας φανταστικὰς καὶ ἀνυποστάτους πράξεις ἁμαρτίας, εἰς τὰς ὅποιας αὕτη δῆθεν περιέπεσε, παρανοήσαντες τὴν ἐννοίαν τοῦ περιεχομένου τοῦ Ἱδιομέλου «Κύριε ἡ ἐν πᾶσι ἀ-

Τὰ βαδύτερα αἶτια τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἑυαγγελιστικοῦ Ἡμερολογίου

«Οἱ φύλαυες γρηγορεῖτε»

Ὑπὸ τοῦ Ὀσιολογιώτου ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

Ἰδοὺ ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου πρὸς τοὺς νεωτεροποι-
οὺς ποιμένας τῆς Ὀρθοδοξίας, οἱ ὅποιοι ἐγένοντο ἐ-
πιλήσιμονες τοῦ κυριωτάτου γνωρίσματος αὐτῆς: «....
τοῦτο γὰρ γνώρισμα οὐσιωδέστατον Ὀρθοδοξίας, τὸ
θεμέλιον αὐτὸ τοῦ ὅλου αὐτῆς κανονικοῦ καὶ διοικη-
τικοῦ οἰκοδομήματος συγκροτοῦν, τὸ «μὴ κινεῖν ὅρια
αἰῶνια, ἀ καὶ οἱ Πατέρες ἡμῶν ἔθεντο» (Παροιμ. ΚΒ
28). Τοῦτο μόνον δυνήσεται ἀποκροῦσαι τὰς νεω-
τέρας τάσεις καὶ ἐνεργείας τὰς προϊούσας. Πῶς
γὰρ οὐ δίκαιον τὰ ἀπ' αἰῶνας τοσούτους κατὰ τὰς γι-
γνώμενα καὶ εὐσχημόνως ἔχοντα, ταῦτα καὶ τοῦ λοι-
ποῦ κράτειν καὶ αἰδέσιμα εἶναι; Πῶς δὲ οὐκ ἀκί-
δυνον διασεῖσθαι καὶ διασαλευέσθαι τὸ ἀπὸ Συνό-
δων Οἰκονομικῶν καὶ ὄρων Πατέρων ἀποπηγάζον σε-
μνὸν καὶ ἱερώτατον σύστημα τῶν ἀγιωτάτων Πα-
τριαρχικῶν Ἐκκλησιῶν, ὧν καὶ τὰ θεμέλια ἀποστολι-
κὰ καὶ ὁ 19 αἰῶνων βίος πόνοις ἀτρύτοις καὶ μό-
χθοις καὶ ἀγῶσιν ἀνεκδιηγῆτοις καὶ αἵμασι μαρτυρι-
κοῖς ἐσφυρηλάτῃται καὶ αἱ πρὸς τὴν καθόλου Ἐκκλη-
σίαν Θεολογικαὶ ὑπηρεσίαι πανθομολογούμεναι καὶ
πολύτιμοι; Τῶν εἰρημένων Πατρικῶν διατάξεων καὶ
ὄρων ἡ ὀλιγοψία, ἐγέννησεν ὡς μήποτ' ὤφειλε, καὶ τὰ
ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπάρχον-
τα πρὸς τοῖς Παλαιοῖς νεώτερα, λυπηρὰ ὄντως καὶ
θρήνων ἄξια, ρήγματα.

Ὡς δὲ ἐκ τῆς τῶν ἐκείνων ὀλιγοψίας ἐγεννήθη-
σαν, οὕτω καὶ ἐκ τῆς ἐκείνων τηρήσεως ἐκποδῶν
γεννήσονται, τοῦ Θεοῦ συναιρουμένου καὶ τῶν ἀδελ-
φῶν Ἐκκλησιῶν τὰ κρεῖττονα καὶ ἐχόμενα σωτηρίας
ὑποτιθεμένων (ὑπαγορευόντων) τοῖς ἀκούειν βουλο-
μένοις, καίτοι δυσχερῶς τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας καὶ
τοῦ δικαίου πείθονται, οἱ τὰ κατὰ κόσμον ἀγαθὰ καὶ
τὰς ἰδίας δόξας (=γνώμας) ὑπὲρ τὸ κύρος τῆς Ἐκ-
κλησιαστικῆς καὶ κανονικῆς τάξεως καὶ διδασκαλίας

μαρτίαις περιπεσοῦσα γυνή». Ἐνόμισαν, ὅτι ἡ Κασσιανὴ ἐν ἀμαρτίαις
πόλλαις περιπεσοῦσαν γυνήν» ὑπονοεῖ τὸν ἑαυτὸν τῆς. Ἀλλ' ὡς εἶδομεν, ὅτι ἡ ὁμολο-
γράφος ἀναφέρεται εἰς τὴν Πόρνην τὴν ἀλείψαν
μύρον τὸν Χριστὸν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φαρισαίου. Διὰ
τοῦτο συνιστῶμεν ὅπως, ὅπου ὑπάρχει καὶ σώζεται
εἰσέτι τὸ ρυπαρὸν μυθιστόρημα τοῦτο ὑπὸ τὸν τίτλον
«Ἡ Κασσιανὴ» νὰ καταστρέφεται, διότι
εἶναι χυδαῖον, ὑβριστικὸν καὶ ἀσεβέστατον πρὸς τὴν
πράγματι ὁσίαν, τὴν παρθένον, τὴν σοφωτάτην Νύμ-
φην τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐξαισίαν ἐκκλησιαστικὴν ὁ-
μολογράφον ΚΑΣΣΙΑΝΗΝ.

τιθέμενοι. Περί δὲ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἡμερολογίου, τοι-
αύτην ἔχομεν γνώμην.

Αἰδέσιμον εἶναι ἔμπεδον τὸ ἀπ' αἰῶνων ἤδη κα-
θωρισμένον, κεκυρωμένον δὲ τῇ διηγεσθῆς τῆς Ἐκκλη-
σίας πράξει πασχάλιον καθ' ὃ τὴν λαμπροφύρον τοῦ
Κυρίου ἀνάστασιν ἐορτάζειν δεδιδάγμεθα τῇ πρώτῃ
Κυριακῇ τῇ μετὰ τὴν Πανσέληνον τῆς ἑαρινῆς ἰση-
μερίας, ἢ συμπίπεσούσῃ ἢ μεθεπομένῃ τὸ δὲ παρα-
φυλάσσοντας τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον καὶ τὸ ἑορ-
τολόγιον ἡμῶν ἀμετακίνητον, ὑπερπηδῆσαι μόνον 13
ἡμέρας, ὥστε συμπίπτειν τὰς μηνολογίας ἡμῶν τε
καὶ τῶν τῇ ἐτέρῃ ἡμερολογίῳ κατακολουθόντων ἀ-
νόητον καὶ ἀσκοπον εἶναι τῆς μὲν παραλείψεως το-
σούτων ἡμερῶν ὑπ' οὐδενὸς ἐπιβαλλομένης λόγου, οὐ-
τε Ἐκκλησιαστικοῦ οὔτε Ἐπιστημονικοῦ, τῆς δὲ ἐν-
τεῦθεν συμπτώσεως τῶν μηνολογιῶν ἐπομένης προσ-
καίρου μέχρι δηλονότι τοῦ 2.100 ἔτους, ὅτε καὶ αὐ-
θις ἄρξεται ἡ διαφορὰ μιᾶς ἡμέρας.

Ἀλλὰ καὶ τὸ μεταρρυθμίσαι τὸ Ἰουλιανὸν ἡμε-
ρολόγιον ὡς δῆθεν ἐπιστημονικῶς ἀνακριδὲς καὶ τὸ
μέσον πολιτικὸν ἔτος καταστῆσαι οὕτω συμφωνώτερον
τῇ τροπικῇ πρόωρον, τόγε νῦν καὶ ὅπως περιττὸν
ἡγοῦμεθα ἡμεῖς γάρ τε οὐδαμῶς ἀπὸ Ἐκκλησιαστι-
κῆς ἀπόψεως ὑποχρεοῦμεθα μεταλλάττειν ἡμερολό-
γιον, καὶ ἡ Ἐπιστήμη, ὡς γε παρ' εἰδικῶν ἀνδρῶν δε-
δαιούται, οὕτω ὀριστικῶς ἀπεφάνητο περὶ τῆς ἀκρι-
θείας μεθ' ἧς τὸ τροπικὸν λογίζεται ἔτος!

(Ἀνταπάντησις Μεγάλῃς Ἐκ-
κλησίας 1904 ἐπὶ ἡμερολογίῳ
εἰς τὰ Πατριάρχεα καὶ αὐτο-
κεφάλους Ἐκκλησίας, Ἀριθ.
Πρωτ. 3385).

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται, ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων
εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφό-
ρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ
ἡμῶν ἀγῶνος δεῶν ἀπενθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν
ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ.
ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΔΟΣΚΑΜΗΝ, δόδος Κανιγ-
γος 32 — Ἀθῆναι 147.
(Ἐν τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Τεχνολογία και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΔΡΑΜΑ ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1966

Προερχόμενος εκ Θάσου το βράδυ της 27ης 'Απριλίου μās επεσκέφθη ο Σεβασμιώτατος 'Επίσκοπος Σαλαμίνος κ.κ. Γερώντιος μετά της 'Ακολουθίας του, τών Πανοσιολ. 'Αρχιμανδριτών Παΐσιου και 'Ιακώβου Παπαδέλη. Οί ένορίζαι του 'Ιεροῦ Ναοῦ 'Αγίων Τριών 'Ιεραρχών ήσαν εν αναμονή μετά του 'Εφημερίου των Αίδεσ. Πρωθιερέως Μιχ. Ν. Σαβθοπούλου και υπεδέχθησαν μετά χαράς τόν Σεβάσμιον 'Ιεράρχην, τόν όποιον προσεφώνησε καταλλήλως ο 'Εφημέριος του 'Ιεροῦ Ναοῦ εἰπών, όπως αἱ ένθερμαι εὐχαί του Σεβασμιωτάτου στερεώσουν τόν εκ του σχεδίου πόνεως κινδυνεύοντα 'Ιερόν Ναόν.

'Απαντήσας ο Σεβασμιώτατος ένέπλησε θάρρους τούς πιστούς, όπως υπερασπίσουν τόν 'Ιερόν Ναόν από πάσης επίβουλης. Τήν επομένην εγένετο 'Αρχιερατική Λειτουργία μέ συλλειτουργούντας τούς ως άνω Κληρικούς μας, καθ' ήν εγένετο ή κουρά εις 'Αναγνώστην του 'Ιεροφάλτου Δημητρίου Γ. Βλάχου. Είς τό τέλος της Θείας Λειτουργίας ώμίλησεν ο Σεβασμιώτατος συστήσας και πάλιν πρός τό πυκνόν 'Εκκλησίασμα πίστιν και άφοσίωσιν τών πιστών πρός τήν ύπαρξιν του οίκου του Θεοῦ. Περί τήν 11 ώραν π.μ. ο Σεβασμιώτατος συνοδευόμενος υπό τών Κληρικών μας και μελών της 'Εκκλησ. 'Επιτροπής επεσκέφθη τήν Νέαν 'Επισκοπήν 'Ιεράν Γυναικείαν Μονήν της Ζωοδόχου Πηγής Ηυξαρίου Δράμας, εις τήν όποιαν αἱ μονάζουσαι του επεφύλαξαν θερμήν υποδοχήν και εὐλογήσας τήν 'Ιεράν Μογήν έδωκε τάς καταλλήλους πνευματικάς οδηγίας διά τήν διττήν πρόδον αὐτής.

ΕΓΘΥΜΙΟΣ Ν. ΚΟΡΔΕΛΗΣ

ΑΘΛΙΟΝ ΚΑΤΑΝΤΗΜΑ

'Ανεγράφη εις τόν 'Ημερήσιον τύπον, ότι ήρθη ή άπαγορευτική διάταξις της κρεωφαγίας Τετάρτης και Παρασκευής και από της 15ης 'Ιουλίου έ.έ. καθιερώθη αὐτή εις τά έστιατόρια και επεβλήθη πρός χάριν δήθεν τών τουριστών.

Τό φαινόμενον τουτο είναι λίαν άνησυχητόν και δυσάρεστον και άποκαλύπτει τήν ήθικήν κατάπτωσιν και τήν άδιαφορίαν πρός τούς 'Ιερούς Κανόνας και τάς παραδόσεις τών 'Αγίων 'Αποστόλων και Πατέρων, οἵτινες επιβάλλουσι καθαίρεσιν διά τούς Κληρικούς και άφορισμόν διά τούς λαϊκούς εις περίπτωσιν άθετήσεως της νηστείας ταύτης

ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Συνιστώμεν εκθύμως εις τούς άναγνώστας της «Φωνής της 'Ορθοδοξίας» νά έγγραφώσι συνδρομηταί εις τό περιοδικόν «Τ ό π ο ς», όπερ άποτελεί έν εκ τών πλέον έγχερίτων φύλλων τών ασχολουμένων μέ τό πάντοτε επίμαχον ζήτημα της 'Ορθοδοξίας και άλλα ένδιαφέροντα εκκλησιαστικά προβλήματα, άτινα κατά καιρούς ανακύπτουν εις τήν 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν

ΑΝΗΣΥΧΗΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Είς τόν «Τ ό π ο ς» του 'Ιουνίου δημοσιεύονται δύο φωτογραφίαι, πολύ άνησυχητικά και άποδεικτικά του φιλοπαπικού πνεύματος των εκ των 'Ορθοδόξων, κληρικών τε και λαϊκών, οἵτινες παρά τούς 'Ιερούς Κανόνας συμπροσεύχονται μετά αίρετικών, δέχονται εὐλογίαν παρ' αὐτῶν και άσπάζονται τούτους.

Δυσανασχετεῖ, άγανακτεῖ και όργίζεται θεοφιλώς κατά τό «ό ρ γ ί ζ ε σ θ ε κ α ι μ ή ά μ α ρ τ ά ν ε σ τ ε» της 'Αγίας Γραφής πās ό γνησίως άγαπών τήν 'Ορθοδοξίαν διά τά τοιαύτα άτοπα, άντικανονικά, παράνομα και ύπουλα διαθέματα τών 'Ορθοδόξων, οἵτινες είναι πρόθυμοι άντι πινακίου φακής νά άπεμπολήσωσι τήν άγίαν 'Ορθοδοξίαν εις τάς χειρας του έπαράτου, καταχθονίου και άπαισίου Παπισμοῦ.

'Αλλά «δ ί κ α ι ο ς Κ ύ ρ ι ο ς κ α ι δ ι κ α ι ο σ ύ ν α ς ή γ ά π η σ ε ν» εὐθύτητας εἶ δε τό πρόσωπον Αὐτοῦ», "Οσας εν καιρῷ, ω σὺ προσδοκῶσιν οἱ προσποιοῦμενοι τούς 'Ορθοδόξους και εν τη πραγματικότητι όντες κακόδοξοι και φίλοι του Πάπα, θά πατάξῃ αὐτούς μετά δικαιοκρισίας και θά τιμωρήσῃ και θά εῦρωσιν εις τήν προκειμένην περίπτωσιν πλήρη εφαρμογήν οἱ λόγοι του 'Ιεροῦ Ψαλμωδοῦ: «Ο κ α τ ο ι κ ῶ ν έν Οὐ ρ α ν ο ῖ ς εκ γ ε λ ά σ ε τ α ι αὐτοῦς και ο Κ ύ ρ ι ο ς εκ μ υ κ τ η ρ ι ε ῖ αὐτοῦ ς».

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τήν 5 'Ιουλίου, έορτήν του 'Οσίου Πατρός ή μῶν 'Αθανασίου του 'Αθωνίτου, πανηγυρίζει δι' 'Αρχιερατικής άγρυπνίας ή 'Ιερά Μογή του Σεβ. Σαλαμίνος κ. κ. Γεροντίου εις Μ. Πεῦκο παρὰ τά Μέγαρα.